

Sammen med denne sag foretoges:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 217: Forslag til lov om ændring af lov om produkt-sikkerhed. (Deklarering af produkter, der indeholder kemiske stoffer med sundhedsfarlige eller miljøskadelig effekt, samt indberetningspligt ved mistanke om produkters sundheds- eller miljøskadelige effekt).

Af Søren Kolstrup (EL) og Jette Gottlieb (EL).
(Fremsat 2/3 2000).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Enhedslistens to lovforslag, henholdsvis lov om kemiske stoffer og produkter og produktsikkerhedsloven, som vi skal behandle her i Folketinget i dag, hænger selvfølgelig sammen. Derfor har jeg aftalt med erhvervsministeren, at jeg kommenterer begge forslag på regeringens vegne.

I store træk er det en genfremsættelse fra tidligere forslag, og da roste jeg hensigten med forslagene og sagde, at jeg mente, det var muligt at bringe den hensigt i harmoni med det arbejde, vi i øvrigt har på kemikalieområdet.

Vi har fremlagt både en pvc-strategi og en ftalathandlingsplan, og vi har fået vedtaget en pvc- og ftalatafgift. Vi har gennemført nye og bedre regler for nikkelholdige produkter og malinger og for bundmalinger til skibe. Desuden har vi gennemført en række informationskampagner, bl.a. om LAS i vaskemidler. Vi har gennemført et forbud mod ftalater i legetøj m.v.

Vi har netop præsenteret et forslag til regulering af kraftige drivhusgasser, hvormed Danmark lægger sig i spidsen på verdensplan. Vi udsender meget snart en handlingsplan for bromerede flammehæmmere. Vi har en diskussion om pesticidhandlingsplanen, og også i Europa og på globalt plan er Danmark helt fremme i front, når det drejer sig om reguleringen og udfasningen af de farlige kemikalier og en sænkning af det almindelige kemikalietryk. Jeg synes, der er grund til at udtrykke en vis optimisme over for den indsats, der bliver gjort over for et af vores allerstørste problemer.

Og så et par ord om de helt konkrete forslag, som Enhedslisten har fremsat.

Man foreslår, at der i produktsikkerhedsloven indføres en pligt til at deklarere stoffer, som

står på en af miljø- og energiministeren udarbejdet effektliste. Samtidig foreslås det, at der indføres en pligt for producenter til at trække utilstrækkeligt deklarerede produkter tilbage fra markedet, og endelig forpligtes miljø- og energiministeren til at sikre registrering i produktregistret af alle produkter, som indeholder stoffer på effektlisten, samt til at sikre offentliggørelse af navne på alle produkter, som mistænkes for at være skadelige for miljø eller sundhed.

Som det klart fremgår af regeringens kemikaliestrategi, er det vores mål at begrænse forbruget af farlige kemikalier mest muligt, og derfor er jeg fortsat enig med Enhedslisten i, at effektlisten er et udmærket udgangspunkt for en sådan indsats.

Derimod synes jeg ikke, at Enhedslistens forslag om at give effektlisten bekendtgørelsesstatus er en god idé. Jeg kan tilslutte mig intentionerne bag forslaget, men jeg synes, at vi skal overveje konsekvenserne, inden vi indfører et sådant krav.

Da Miljøstyrelsen første gang offentliggjorde listen over uønskede stoffer og effektlisten omkring årsskiftet 1996-97, var formen valgt med stor omhu. For det første var de to lister ikke udtryk for, at der her var nogle stoffer, som skulle forbydes. Listerne var i stedet et signal til brugerne, ikke mindst til industrien, om, hvilke man burde undgå mest muligt.

Netop fordi der kun er tale om en vejledning, kunne styrelsen basere sin vurdering på stoffernes farlighed. De ca. 100 stoffer på listen over uønskede stoffer blev primært udvalgt, fordi de anvendes i store mængder. Havde styrelsen meldt hårdere ud, havde man været nødt til for hvert stof og hver eneste anvendelse af stoffet af vurdere, om der fandtes mindre farlige alternativer. Det ville have krævet en enorm indsats, og listen ville være blevet meget kortere og derfor mindre anvendelig. Hertil kommer naturligvis, at disse lister langtfra er udtømmende. De må naturligvis være dynamiske og løbende ændres på baggrund af ny viden, ændret forbrugsmønster m.v.

Vi må erkende – og sådan er det jo – at det først og fremmest er industrien, altså producenterne, og ikke myndighederne, der har den tilstrækkelige viden til at finde alternativer til de stoffer, hvis skadelige virkninger vi kun kender alt for godt. Netop derfor er det vigtigt, at industrien har en positiv holdning til dette udviklingsarbejde. I sådanne situationer er vi afhæn-